

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723211727
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8723211727.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: I. H., nar. XX.XX.XXXX, A.-B. XXXX/X, C., práv. zast. JUDr. Matúš Motyka, advokát, Nám. SNP 7, Stropkov, IČO: 50 487 108, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava, práv. zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 4.392,46 eur s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 19.06.2025 č. k. 12Csp/52/2023-146 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. a III.
- II. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 350,-- Eur do 3 (troch) dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca má nárok voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 25.03.2021 č. k. 9Csp/44/2019-60, v právnej veci žalovaného ako žalobcu a žalobcu ako žalovaného o zaplatenie 1.208,74 eur s príslušenstvom bola žaloba žalobcu zamietnutá. V odôvodnení citovaného rozsudku súd konštatoval neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy v dôsledku jednostrannej zmeny obligatórnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy (RPMN) zo strany dodávateľa. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.08.2021. Po právoplatnosti citovaného rozsudku žalovaný listom zo dňa 21.09.2021 vyzval zamestnávateľa žalobcu Poľnohospodárske družstvo podielníkov v G. U. na vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu na vymoženie istiny vo výške 4.392,46 eur, a preto žalobca sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovanému domáhal povinnosti zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Okresný súd Poprad uznesením zo dňa 08.11.2021 č. k. 13Csp/35/2021-18 vydal neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 06.04.2022 č. k. 13Csp/35/2021-65 bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX

uzavretej medzi žalobcom a žalovaným na výkon zrážok zo mzdy žalobcu. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia súd dospel k záveru, že Dohoda o zrážkach zo mzdy ako právny úkon nie je dostatočne určitá, keďže neobsahuje všetky podstatné náležitosti dohody, resp. niektoré podstatné náležitosti nie sú v dohode upravené jednoznačne (výška zabezpečovanej pohľadávky, výška splátky), a preto v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka ide o neplatný právny úkon. Súd zároveň konštatoval, že pokiaľ sa žalovaný snaží používať Dohodu o zrážkach zo mzdy na vymáhanie nárokov, u ktorých súd v konaní 9Csp/44/2019 konštatoval ich nedôvodnosť, nemožno konanie žalovaného hodnotiť inak, ako výkon práv odporujúcich dobrým mravom, ktoré v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepožíva právnu ochranu. Žalovaný v čase, keď doručil žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu, vedel o tom, že v konaní 9Csp/44/2019 bola ním uplatnená pohľadávka, vrátane príslušenstva, posúdená ako nedôvodná, napriek uvedenému, požadoval zaplatenie ešte vyššej sumy ako v konaní 9Csp/44/2019. Žalobcovi preto vznikol nárok požadovať od dodávateľa zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Žalobca sa v predmetnom konaní žalobou domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia s odkazom na ust. § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu porušenia jeho práv deklarovaných v rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 9Csp/44/2019 a sp. zn. 13Csp/35/2021.

4. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že súdne konanie na zaplatenie istiny nesplateného úveru a súdne konanie o uloženie povinnosti zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, vedené v období rokov 2019 až 2022, v ktorých konaniach bol žalobca úspešným, predstavovali pre žalobcu ako bežného občana - spotrebiteľa určitú záťaž. Úspešný výsledok súdneho konania nebol istý, a preto až do právoplatného skončenia bol žalobca v neistote, najmä čo sa týka konečného dopadu z finančného hľadiska, najmä pri nedôvodnom vymáhaní žalovaným ničím nepodloženej vyčíslenej pohľadávky formou zrážok z jeho mzdy u zamestnávateľa. Z výpovede svedkyne I. Y. súd zistil, že žalobca ťažko psychicky znášal konanie žalovaného, na základe ktorého si uplatňoval opätovne vymožené pohľadávky, ktorá bola skôr zamietnutá z dôvodu neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy, čo ho nútilo k podaniu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj žaloby o zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka. Uvedené konania sa určitým spôsobom prejavili v konfliktoch medzi žalobcom a svedkyňou, nebolo však zároveň preukázané, aby práve tieto súdne spory ako jediné viedli k rozpadu partnerského vzťahu žalobcu a svedkyne. Nie je však možné opomenúť ani skutočnosť, že aj samotný žalobca svojím konaním vedúcim k finančnému zaťažovaniu sa, ktoré sa v konečnom dôsledku stalo vzhľadom k jeho príjmom a príjmom jeho partnerky nezvládnuteľným, nepriaznivo ovplyvnil jeho súkromný život, psychickú pohodu, životosprávu, čo žalobca riešil nadmernou konzumáciou alkoholu. Súd prvej inštancie ako základ pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy jednak skutočnosť, že samotná zmluva o úvere zo dňa XX.XX.XXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500 eur bola neplatná (rozsah porušených povinností pri uzatváraní úverovej zmluvy v časti týkajúcej sa RPMN), následne žalovaný len mesiac po právoplatnosti rozsudku, v ktorom súd konštatoval neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy, nedôvodne uplatnil Dohodu o zrážkach zo mzdy vo výške 4.392, 64 eur u zamestnávateľa za žalobcu, čím zasiahol do súkromného života žalobcu. Tým došlo k naplneniu účelu daného inštitútu, najmä satisfakčnej funkcie, vykonania zadosťučinenia a vyrovnania pomerov, ktoré boli postupom žalovaného narušené a uvedenia týchto pomerov do rovnováhy. Na druhej strane žalobca nepreukázal skutočnosť majetkovej ujmy, keďže z jeho strany nedošlo ani k uhradeniu poskytnutej sumy úveru, a preto odškodnenie vo vzťahu k ujme, ktorá žalobcovi objektívne hrozila (zadosťučinenie nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, ale musí zostať na úrovni vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany) je suma 350 eur primeranou a zodpovedajúcou svojmu účelu. Priznaním primeraného finančného zadosťučinenia sa poskytuje spotrebiteľovi satisfakcia za prežitú nepohodu počas vedenia dvoch súdnych konaní, najmä konania o zdržania sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré konanie odradí dodávateľa od ďalšieho porušovania práv a nebude sumou slúžiacou výlučne na bezdôvodné obohatenie sa žalobcu. Priznané finančné zadosťučinenie je postačujúce na kompenzáciu nekonformnej situácie žalobcu, a preto súd v prevyšujúcej časti nárok žalobcu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobca pri podávaní žaloby objektívne nemohol vedieť v akom rozsahu sa súd s jeho úvahami o výške finančného zadosťučinenia stotožní. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné selektovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté. Výška plnenia je druhotná,

žalobcu v takom prípade treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal úspech čo do základu nároku a výška nadväzujúca na úspech závisela výlučne od úvahy súdu.

6. Proti rozsudku v zamietavej časti (výrok II.) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Nesúhlasí so stanovenou výškou primeraného finančného zadosťučinenia, pretože ide o exemplárny prípad spojený s vymáhaním nezákonnej a súdom právoplatne zamietnutej pohľadávky žalovaného. Výška priznaného zadosťučinenia (350 eur) nenaplní požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, zároveň nenaplní funkciu satisfakčnú ani sankčnú, pričom žalovaného ani neodradí od protiprávneho konania voči spotrebiteľovi. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 09.01.2020 sp. zn. 23Co/42/2019, ktorý konštatuje, že výška primeraného finančného zadosťučinenia v krajnom prípade môže dosiahnuť až výšku majetkovej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Popísané správanie sa žalovaného (ignorácia právoplatného súdneho rozhodnutia) pri vymáhaní pohľadávky odôvodňuje, aby finančné zadosťučinenie bolo priznané v exemplárnej výške ako účinný, primeraný a odradzujúci prostriedok nápravy. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok vo výroku II. zmenil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške stanovenej podľa úvahy odvolacieho súdu tak, aby tento inštitút bol prostriedkom účinným, primeraným a odradzujúcim voči dlhodobému správaniu sa dodávateľa.

7. Proti rozsudku v časti výroku III. o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že rozhodnutie vo veci samej nezáviselo len na úvahe súdu, ale vychádzalo z toho, že podstatná časť tvrdení žalobcu nebola v konaní konkretizovaná ani preukázaná, čo konštatuje procesný súd aj v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 19.06.2025. Výsledok sporu teda nezávisel od úvahy a iného posúdenia súdu konkrétnych skutočností, ktoré by tvrdil žalobca a o ktorých si len spravil „inú“ úvahu pri podaní žaloby, ako napokon spravil súd vo svojom rozhodnutí. Žalovaný napadá rozhodnutie a jeho nespravodlivosť aj s poukazom na to, že pred vydaním prvého rozsudku súd nevykonal žiadne dokazovanie, a teda ani nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho úvahu o priznaní nároku v sume 3.500 eur. Po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie už vykonal dokazovanie a dospel k záveru o dôvodnosti žaloby vo výške 350 eur. Z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku v sume 3.500 eur, žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania a stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Žalobca k odvolaniu žalovaného proti výroku III. navrhol napadnutý rozsudok o trovách konania potvrdiť. Uviedol, že zo strany žalovaného je viac ako povážlivé domáhať sa nepriznania náhrady trov konania za stavu, keď žalovaný sám nerešpektoval výsledok súdneho konania (9Csp/44/2019), pričom takéto jeho správanie balansuje na hrane trestnoprávných následkov.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovaného nie je dôvodné.

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu, uplatnený na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 25.03.2021 č. k. 9Csp/44/2019-60 a na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Poprad zo dňa 06.04.2022, č. k. 13Csp/35/2021-65, z titulu porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa žalovaným ako dodávateľom podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

11. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

12. Odvolací súd konštatuje, že súdom prvej inštancie bol správne zistený skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu boli vyvodené správne právne závery vo vzťahu ku základu uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Odvolací súd nevzhladol dôvody pre zopakovanie vykonaného dokazovania na nariadenom pojednávaní a rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario).

13. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní

porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

14. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

15. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 9Csp/44/2019 a titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 13Csp/35/2021. Okresný súd Poprad rozsudkom zo dňa 25.03.2021 č. k. 9Csp/44/2019-60 žalobu žalovaného v postavení žalobcu zamietol. V odôvodnení rozsudku konštatoval neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy v dôsledku jednostrannej zmeny obligatórnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy RPMN zo strany dodávateľa. V konaní o povinnosti zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, v ktorom bol žalobca v postavení spotrebiteľa bolo najprv nariadené neodkladné opatrenie v prospech žalobcu a následne vo veci samej súd uzavrel, že Dohoda o zrážkach zo mzdy ako právny úkon je neurčitá, pretože neobsahuje všetky podstatné náležitosti dohody, resp. niektoré podstatné náležitosti nie sú v dohode upravené jednoznačne (výška zabezpečovanej pohľadávky, výška splátky), čím ide o neplatný právny úkon. Súd zároveň konštatoval, že pokiaľ sa žalovaný snažil používať Dohodu o zrážkach zo mzdy na vymáhanie nárokov, u ktorých súd v skoršom konaní 9Csp/44/2019 konštatoval ich nedôvodnosť, nemožno konanie žalovaného hodnotiť inak ako výkon práv odporujúcich dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný v čase, keď doručil žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu, vedel o skutočnosti, že v konaní 9Csp/44/2019 bola ním uplatnená pohľadávka vrátane príslušenstva posúdená ako nedôvodná, napriek uvedenému požadoval zaplatenie ešte vyššej sumy ako v konaní 9Csp/44/2019.

16. Možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne zistil, že za týchto okolností patrí žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že žalobca v oboch konaniach úspešne uplatnil porušenie svojho spotrebiteľského práva, keď v prvom konaní bola žaloba zamietnutá z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy v rozsahu porušených práv a povinností pri uzatváraní úverovej zmluvy v časti týkajúcej sa RPMN, následne v druhom konaní si žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho spotrebiteľského práva, keď sa domáhal určenia povinnosti žalovaného zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov.

17. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa správne vypořiadal s primeranou výškou sumy peňažného zadostučinenia v prejednávanej veci, keď zvolil primerané finančné zadostučinenie v priznanej výške 350 eur. Súd prvej inštancie zvažil kritérium primeranosti finančného zadostučinenia. Aplikoval tiež dôvodne voľnú úvahu pri ustálení celkovej výšky primeraného finančného zadostučinenia. V tomto kontexte odvolací súd konštatuje, že z povahy veci vyplýva, že výška primeraného finančného zadostučinenia by nemala dosahovať sumu, ktorej sa týkalo porušenie spotrebiteľského práva žalobcu, a to ani za tých okolností, ktoré žalobca popísal v priebehu prvoinštančného konania a odvolacom konaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nikdy nepoprel, že z jeho strany nedošlo ani k úhrade poskytnutej sumy úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu výška primeraného finančného zadostučinenia by preto nemala dosahovať možnú výšku údajného dlhu, ktorú žalovaný uviedol v žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 21.09.2021 (na základe Dohody o zrážkach zo mzdy), v ktorej požadoval doplatenie údajného dlhu vo výške 4.392,64 eur.

18. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

19. Výška finančného zadostučinenia závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu je potrebné považovať finančné zadostučinenie vo výške 350 eur pre žalobcu tak, ako to priznal a odôvodnil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

20. Základ pre určenie sumy peňažného zadostučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadostučinenia 350 eur vzhľadom na porušenie povinnosti dodávateľa zistené v základnom konaní. Je zrejmé, že žalobca tak v konaní 9Csp/44/2019, ako aj v konaní 13Csp/35/2021 bol dlhodobo nedôvodne vystavený stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia každého z vyššie uvedených dvoch konaní. Ak by sa žalobca nebol úspešne bránil v konaní 9Csp/44/2019, žalovaný by sa na úkor žalobcu obohatil, taktiež v konaní 13Csp/35/2021 sa žalobca úspešne domohol voči žalovanému povinnosti zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX . zo dňa XX.XX.XXXX.

21. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca v obidvoch konaniach vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobca nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

22. Odvolací súd má za to, že priznaná suma finančného zadostučinenia reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv žalobcu ako spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzita trvania a rozsah nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia súd zohľadnil všetky okolnosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadostučinenie vo výške 350 eur považuje za primerané, splňujúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného.

23. Za týchto okolností aj odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie považuje výšku predmetného primeraného finančného zadostučinenia v prospech žalobcu za postačujúcu na naplnenie všetkých funkcií primeraného finančného zadostučinenia a nestotožňuje sa s tým, že jeho výška by mala

dosiahnuť výšku požadovaného doplatenia údajného dlhu vo výške 4.392,64 eur. V tomto smere nemožno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalobcu v tom smere, že takto priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia neplní dostatočne odradzujúcu funkciu tohto právneho inštitútu. Judikovanie porušenia spotrebiteľského práva žalovaným a priznanie akejkoľvek výšky primeraného finančného zadosťučinenia je vždy naplnením tohto inštitútu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a plní aj odradzujúcu funkciu. V zmysle vyššie uvedeného primerané finančné zadosťučinenie je inštitútom, ktorý by nemal dosahovať sumu bezdôvodného obohatenia, ku ktorému by došlo, ak by sa žalobca ako spotrebiteľ úspešne v základnom konaní nebránil. Primerané finančné zadosťučinenie by malo byť priznávané len podielom (percentom) zo sumy eventuálneho žalovaným tvrdeného dlhu spotrebiteľa, o ktorú sumu sa žalovaný mohol obohatiť, ktoré porušenie je zároveň predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Práve v tomto kontexte súd prvej inštancie správne zvolil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 350 eur .

24. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného v rozsahu trov konania, správne postupoval súd prvej inštancie, keď rozhodol, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu o 100 % podľa § 255 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo zásady úspechu vo veci, ktorú treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu. Nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Žalobcu je potrebné považovať za plne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a výška priznaného plnenia závisela výlučne od úvahy súdu. Napriek tomu, že bola výška finančného zadosťučinenia súdom prvej inštancie znížená, žalobca bol v konaní úspešný čo sa týka základu nároku, a preto mu správne priznal súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom náhrada účelných trov konania bude vypočítaná z prisúdenej istiny. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto konania samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV.ÚS 115/03).

26. Za toho stavu odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu (vo výrokoch II. a III.) ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Odvolací súd konštatuje, že žiadna zo strán v odvolacom konaní nemala úspech, preto odvolací súd rozhodol, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).